

hem ongeschikt maakte voor de schilderkunst. Alsdan werd hij leerling van den etser Eugène Bléry, die hem inwijdde in de techniek der toen ten gunste van den steendruk in discrediet gevallen etskunst. Dat Meryon zich dan reeds ijverig toelegde op de plastische kunsten bewijzen zijn critieken op het Salon van 1848, en van de stelligheid van zijn smaak getuigt zijn geestdrift voor Delacroix, Gérôme, Meissonier, Rosa Bonheur en Flandrin. De eerste pogingen in de etskunst waren copijen naar Philippe de Champagne, Louthembourg, Salvator Rosa, Karel du Jardin en Adriaan van de Velde; meestal waren het studies van vee. Maar door de genade was hij nog niet getoetst. Eens zag hij een afdruk van een ets van den Hollandschen etser Renier Nooms, gezegd Zeeman. Het was een gezicht van Parijs, van 1650: *le Pavillon de Mademoiselle, avec une partie du Louvre*. Dat was de openbaring. Meryon ontdekte zichzelf; de weidsche veduta, de voorname architectuur roerden hem diep; en men vraagt zich af welk een indruk de kunst van een Piranesi, met wien hij later zooveel gelijkenis zou vertoonen, zou gemaakt hebben? Het is niet te zeggen of hij het werk van Piranesi gekend heeft *). Zeker is het dat toen bij Meryon het plan rees om de meest karaktervolle aspecten van Parijs te teekenen §).

Zijn eenig groot werk dagteekent van 1852: *Eaux-fortes sur Paris*. Het was versierd met het portret van Meryon door Braquemond. De titel stelt een zerk voor, gebarsten, bedekt met mos, verkalkte schelpen, dragend de uitgevreten letters gehouwen in den steen — eigenaardig voorbeeld van Meryon's trek naar de symbolen der vergankelijkheid. Niet lang nadien brak de ziekte uit, vermoedelijk van atavieken oorsprong, die dertien jaar geduurd heeft. In 1855 openbaarden zich de eerste teekens in een geschrift dat Meryon noemde „*La loi solaire*”. Bekommerd om de gezondheid en het welzijn van het menschedom graveerde hij een soort Tafel der Wet waarin hij de rechtmatige verdeeling van den aardbodem voorstelde, „*de telle sorte que l'Air et le Soleil, ces deux principes essentiels de la vie, puissent toujours y être largement répartis. Cette loi, source de tout bien-être matériel et conséquemment moral, s'appellerait Loi Solaire.*” Pijnlijk is, van dien tijd af, de levens- en lijdensgeschiedenis van Meryon. Zware melancolie en vervolgingswaanin lieten hem slechts bij tusschenpoozen de kracht om nog iets voort te brengen, doch ofschoon zijn laatste etsen soms den stempel dragen van zijn waanzin is het merkwaardig dat hij tusschen 1855 en 1868, datum van zijn dood, nog be-

*) G. Geffroy heeft Piranesi niet eens genoemd, noch eenige vergelijking gemaakt, die zich nochtans opdringt.

§) Van zijn liefde voor Zeeman getuigt dit naïve versje:

Mon maître et matelot,
Renier toi que j'aime
Comme un autre moi-même,
A revoir, à bientôt!